

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **Zelený Sport Defence s.r.o.**, sídlem Slatina 116, zastoupené MUDr. Mgr. Ivanem Langerem, advokátem se sídlem Purkyňova 74/2, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2017, č. j. MPO 41985/16/10200/01000, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2019, č. j. 9 A 15/2018 - 93,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2019, č. j. 9 A 15/2018 - 93, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 1. 2017, č. j. MPO 41985/2016, žalobkyni podle § 18 písm. c) ve spojení s § 22e odst. 1 zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a o doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 38/1994 Sb.“), neudělil licenci k vývozu vojenského materiálu do Francie. Důvodem bylo negativní závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 18. 8. 2016, č. j. MV-107898-3/OBP-2016, vydané podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 38/1994 Sb.

[2] Rozklad žalobkyně proti tomuto rozhodnutí ministr průmyslu a obchodu zamítl v záhlaví specifikovaným rozhodnutím. S ohledem na uplatněné námitky, které ve značném rozsahu směřovaly proti závaznému stanovisku Ministerstva vnitra, požádal nejprve podle § 149 odst. 4 správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017, ministra vnitra o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska Ministerstva vnitra. Ten negativní závazné stanovisko dopisem ze dne 1. 9. 2017, č. j. MV-87296-3/SO-2017, potvrdil. Ministr průmyslu a obchodu následně rozklad bez dalšího dokazování zamítl.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji shledal důvodnou; napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Městský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť obsahuje převážně citace potvrzujícího závazného stanoviska ministra vnitra a toliko stručné vyjádření k namítanému porušení § 2 odst. 4 správního řádu. S jednotlivými rozkladovými námitkami se však žalovaný nevypořádal. Nevyjádřil se ani ke klíčové námitce nesprávně zjištěného skutkového stavu věci s ohledem na zastavení trestního stíhání bývalého jednatele žalobkyně. Městský soud uvedl, že nepominul, že co do výroku byl žalovaný vázán obsahem závazného stanoviska. Přesto však měl dle jeho názoru v něm obsaženou argumentaci zapracovat do svého rozhodnutí; nestačilo pouze odcitovat klíčové pasáže potvrzujícího závazného stanoviska. Žalovaný byl povinen vydat napadené rozhodnutí nejen na základě shromážděných podkladů dotčených orgánů, ale také na základě posouzení uplatněných námitek. V opačném případě by zákonná konstrukce rozhodování žalovaného na podkladě závazných stanovisek dotčených orgánů postrádala smysl a postačovalo by, aby závazné stanovisko bylo konečným rozhodnutím ve věci.

[5] Městský soud přisvědčil rovněž námitce, že potvrzující závazné stanovisko ministra vnitra odkazuje na závazné stanovisko vydané Ministerstvem vnitra ve věci jiné, byť související žádosti žalobkyně. Dospěl k závěru, že z odůvodnění stanoviska ministra vnitra nelze zjistit, zda se jedná o chybu v psaní, anebo zda ministr vnitra v nynější věci přezkoumal jiné závazné stanovisko, které s posuzovanou věcí nesouvisí. V takovém případě měl žalovaný podat ministru vnitra podnět k přezkumu závazného stanoviska.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalobkyně a replika žalovaného

[6] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] Stěžovatel je přesvědčen, že postupoval v souladu s § 149 odst. 3 a 4 správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017, a ustálenou judikaturou. S odkazem na právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 7 As 46/2010 - 54, namítá, že mu nepříslušelo, aby sám věcně přezkoumával námitky směřující proti obsahu závazného stanoviska. Byl oprávněn toliko posoudit, zda potvrzující závazné stanovisko splňuje kritéria zákonnosti, a zda se v něm dotčený orgán vypořádal se všemi námitkami směřujícími proti závaznému stanovisku Ministerstva vnitra. Jelikož dospěl k závěru (byť konkludentnímu), že tomu tak bylo, vydal na podkladě potvrzujícího závazného stanoviska rozhodnutí o rozkladu. Požadavek městského soudu na zapracování

pokračování

argumentů ze závazného stanoviska do rozhodnutí o rozkladu byl podle stěžovatele naplněn odpovídajícími citacemi ze závazného stanoviska. Provádět vlastní věcné posouzení mu nepříslušelo.

[8] Dále stěžovatel uvádí, že se potvrzující závazné stanovisko ministra vnitra týkalo všech souběžně projednávaných žádostí žalobkyně o licenci k transferu vojenského materiálu, jakkoli výslovně odkazovalo pouze na závazné stanovisko ze dne 30. 9. 2016, č. j. MV-123494-3/OBP-2016. Představovalo reakci na žádost ministra průmyslu a obchodu ze dne 19. 5. 2017 o potvrzení či změnu všech obsahově identických závazných stanovisek Ministerstva vnitra ve věci jednotlivých žádostí žalobkyně. I přes to, že bylo označeno pouze jedno z totožných závazných stanovisek v potvrzujícím závazném stanovisku, vztahovalo se i ke všem ostatním.

[9] Žalobkyně se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 27. 3. 2020 plně ztotožnila se závěry městského soudu. Měla za to, že napadený rozsudek není nesrozumitelný a že skutková zjištění, z nichž soud vycházel, jsou zcela správná a dostatečně podložená důkazy. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného mělo být patrné, co vedlo správní orgán k rozhodnutí o určitém obsahu a jakým způsobem se vypořádal s argumenty účastníka řízení a předloženými podklady. Tomuto požadavku rozhodnutí žalovaného nedostálo, neboť pouze shrnuje obsah stanoviska Ministerstva vnitra. Závazné stanovisko je pouze podkladem pro vydání konečného rozhodnutí, v němž se žalovaný nevypořádal s klíčovou námitkou týkající se nesprávně zjištěného skutkového stavu, jenž je závažnou vadou způsobující nezákonnost závazného stanoviska.

[10] V doplněném vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 30. 4. 2020 žalobkyně upozornila, že v rámci soudního přezkumu je prostor i pro posouzení závazného stanoviska či jeho potvrzení. Pokud odvolací správní orgán zjistí, že orgán nadřízený dotčenému orgánu při přezkumu závazného stanoviska nereagoval dostatečně na rozkladové námitky, má podat podnět k přezkumnému řízení, v opačném případě může být i jeho vlastní rozhodnutí zrušeno pro nepřezkoumatelnost, přestože v rámci odůvodnění svých vlastních úvah nepochybil. Nelze proto vykládat § 149 odst. 3 a 4 správního řádu tak, že by správní orgán mohl rezignovat na obsah závazného stanoviska a jeho závěry bezmyšlenkovitě převzít. V důsledku takového výkladu by konstrukce pravomocí správních orgánů byla nesmyslná, protože by k rozhodnutí stačilo samotné závazné stanovisko. Na odůvodnění závazných stanovisek je pak třeba přiměřeně aplikovat zákonná ustanovení o obsahu, formě a náležitostech správních rozhodnutí, a to včetně potvrzujícího či měnícího stanoviska dle § 149 odst. 4 správního řádu. Shledá-li odvolací správní orgán takovéto nedostatky potvrzujícího stanoviska, musí, a to třeba i opakovaně, dát podnět k jeho přezkumu. Stěžovatel pochybil, neshledal-li nedostatky v potvrzujícím závazném stanovisku a nepožadoval jeho přezkum, ačkoliv neobsahovalo vypořádání všech rozkladových námitek. K závěrečné námitce ohledně odkazu ministra vnitra na nesprávně uvedené číselné označení závazného stanoviska Ministerstva vnitra žalobkyně uvedla, že nelze jednoznačně vyloučit účelové zakrytí pochybení žalovaného ohledně nesprávně uvedených čísel jednacích v závazném stanovisku.

[11] Stěžovatel ve své replice odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2020, č. j. 4 As 26/2020 - 39, a ze dne 30. 4. 2020, č. j. 5 As 25/2020 - 33, kterými byly

zrušeny napadené rozsudky městského soudu a které se týkaly obdobných případů. Kasační soud v těchto rozsudcích dospěl k závěru, že napadená rozhodnutí přiměřeně reagovala na rozkladové námitky uplatněné žalobkyní, a proto nemohou být považována za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Žalobkyně původně napadla společnou žalobou osm rozhodnutí žalovaného, které se týkaly obdobné problematiky, jako je nyní posuzovaná věc. Městský soud jednotlivé věci vyloučil k samostatnému projednání. Stěžovatel se následně proti zrušujícím rozsudkům městského soudu bránil podáním osmi kasačních stížností. Ve zbývajících věcech již Nejvyšší správní soud rozhodl (srov. rozsudky ze dne 24. 4. 2020, č. j. 4 As 26/2020 - 39, ze dne 30. 4. 2020, č. j. 5 As 25/2020 - 33, ze dne 27. 5. 2020, č. j. 2 As 27/2020 - 42, ze dne 6. 8. 2020, č. j. 5 As 26/2020 - 43, ze dne 25. 8. 2020, č. j. 4 As 25/2020 - 50, ze dne 18. 9. 2020, č. j. 5 As 24/2020 - 42, a ze dne 27. 10. 2021, č. j. 3 As 26/2020 - 51). V těchto skutkově i právně obdobných věcech shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnosti stěžovatele důvodnými, napadené rozsudky městského soudu zrušil a věci mu vrátil k dalšímu řízení. Ani v nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud neshledal důvod, aby se od závěrů přijatých v uvedených rozsudcích odchýlil. Dále uvedená argumentace je tak toliko zopakováním závěrů, které již v nich byly vysloveny.

[15] Vzhledem k tomu, že městský soud zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, připomíná Nejvyšší správní soud svou konstantní judikaturu, podle které se lze v takovém případě zabývat pouze tím, zda byl závěr o nepřezkoumatelnosti učiněný v napadeném rozsudku správný, či nikoliv (srov. rozsudky ze dne 28. 3. 2007, č. j. 2 As 36/2006 - 102, a ze dne 8. 11. 2017, č. j. 8 As 25/2017 - 67).

[16] V rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 8 As 170/2016 - 86, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[v] obecné rovině lze k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí podotknout, že nevypovídá-li se správní orgán v rozhodnutí o oprávněm prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6

pokračování

A 48/1992 - 23, nebo rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71, a ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45). Rozsah přezkumu provedeného žalovaným při rozhodování o odvolání lze dovodit z § 89 odst. 2 s. ř., podle něhož odvolací správní orgán přezkouvává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem. Z odůvodnění rozhodnutí o odvolání tak musí být patrný především dosavadní průběh a výsledek správního řízení v míře potřebné pro zasazení rozhodnutí o věci do patřičného skutkového a právního kontextu. Dále musí být zřejmé, jak naložil správní orgán s námitkami účastníka řízení obsaženými v podaném odvolání, proč považuje argumentaci za lichou, mylnou nebo vyvrácenou, podle které právní normy rozhodl, případně zda shledal jiné vady řízení, k nimž byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45).“

[17] Nyní projednávaná věc je však specifická tím, že stěžovatel postupoval (ani jinak postupovat nemohl) podle § 149 odst. 3 správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017, podle kterého bylo-li ve věci vydáno závazné stanovisko znemožňující vyhovění žádosti, správní orgán žádost bez dalšího dokazování zamítne. Stěžovatel tedy po obdržení negativního závazného stanoviska nemohl provádět další dokazování a nezbývalo mu, než žádosti nevyhovět. Následný rozklad pak (logicky) směřoval výlučně proti obsahu závazného stanoviska, protože si ministr průmyslu a obchodu musel v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017, vyžádat od ministra vnitra, jakožto orgánu nadřízeného dotčenému orgánu, další stanovisko, jímž původní závazné stanovisko potvrdí či změní. V případě takového postupu je pak možné za řádné vypořádání rozkladových námitek považovat i jen pouhou reprodukci jejich vypořádání v potvrzujícím závazném stanovisku. Naopak, pokud by stěžovatel rozkladové námitky směřující proti obsahu závazného stanoviska sám věcně posoudil, zatížil by řízení o rozkladu podstatnou vadou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009 - 63). Je tedy zcela bezpředmětné, aby ministr průmyslu a obchodu v rozhodnutí o rozkladu sám zaujímal vlastní stanovisko k námitkám směřujícím proti obsahu závazného stanoviska, přestože rozhoduje ve věci samé. Názor městského soudu, že napadené rozhodnutí mělo pro zachování své přezkoumatelnosti obsahovat vlastní hodnocení těchto rozkladových námitek, je tedy chybný.

[18] Městskému soudu lze přisvědčit v tom, že zákonná konstrukce rozhodování odvolacího (rozkladového) správního orgánu pouze na základě negativního závazného stanoviska dotčeného orgánu, respektive jeho potvrzení nadřízeným orgánem, se jeví neúčelná a ne hospodárná. Nicméně právě takto zákonodárce postup správních orgánů upravil a soudům nezbyvá, než tuto konstrukci respektovat. Tím samozřejmě není dotčen požadavek na to, aby potvrzující závazné stanovisko na odvolací (rozkladové) námitky směřující proti obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu přiměřeným způsobem reagovalo a samo tak dostalo požadavkům na přezkoumatelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 As 140/2019 - 22). Zákonnost závazného stanoviska podle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. přezkouvávají v plné míře správní soudy v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu na něm založeném

(srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113).

[19] Ze správního spisu je zřejmé, že rozkladové námitky žalobkyně směřovaly prakticky výlučně proti obsahu závazného stanoviska Ministerstva vnitra, a to zejména vůči tomu, že ministerstvo své negativní závazné stanovisko odůvodnilo trestním stíháním bývalého jednatele žalobkyně M. R. st., ačkoliv ten již není jednatelem žalobkyně, dosud je bezúhonný a disponuje bezpečnostní prověrkou. Dále žalobkyně namítala, že v případě jiných obchodníků s vojenským materiálem nevedlo trestní stíhání osob s nimi spojených k vydávání nesouhlasných stanovisek; argumentace okolnostmi týkajícími se jiné společnosti (MULTIAGRO v. o. s. Slatina) s žalobkyní nesouvisí; nebylo vysvětleno, jak s požadovanou licencí souvisí nález opěrek ze žalobkyní znehodnocených zbraní; nebyla zohledněna ani skutečnost, že nemovitosti užívané žalobkyní ke skladování vojenského materiálu již byly rekolaudovány. Dle žalobkyně Ministerstvo vnitra rovněž nevysvětlilo, z jakého důvodu změnilo svoji dosavadní praxi, kdy do dubna 2016 vydávalo žalobkyni kladná stanoviska. Zdůraznila, že v mezidobí již proběhly další kontroly ze strany Policie České republiky podle zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, při nichž nebyly zjištěny žádné nedostatky.

[20] V napadeném rozhodnutí ministr průmyslu a obchodu poukázal na potvrzující závazné stanovisko ministra vnitra, které se k těmto námitkám vyjadřuje. Připouští, že některé okolnosti uváděné v závazném stanovisku ministerstva byly dotčenému orgánu známy již dříve, nicméně změnu jeho postoje vyvolal až jejich souhrn, včetně přelomové informace o trestním stíhání pana M. R. st. Ministr průmyslu a obchodu ve svém rozhodnutí uvedl, že zastavení tohoto trestního stíhání nebylo změnou okolností, jež by mohla odůvodnit změnu závazného stanoviska, neboť ve věci jednoho ze dvou trestních stíhání byla podána stížnost státního zástupce a věc nebyla dosud uzavřena. Skutečnosti, které Ministerstvo vnitra uvedlo ve spojitosti se společností MULTIAGRO v. o. s. Slatina, s nyní projednávaným případem souvisí, poněvadž tato společnost je s žalobkyní propojena jak personálně, tak tím, že žalobkyně využívá pro svoji činnost nemovitosti ve vlastnictví této společnosti. Nelegálním skladováním zbraní a střeliva v daném areálu došlo v minulosti k narušení ochrany bezpečnosti a zdraví obyvatelstva, a proto dotčený orgán správně usoudil, že žalobkyně neposkytuje dostatečnou záruku, že k tomu již v budoucnosti nebude docházet. Dříve zjištěné nedostatky v evidenci zbraní a střeliva a v zabezpečení skladovacích objektů jsou závažné, jelikož poskytují prostor pro kriminální činnost (včetně organizovaného zločinu) a vyzbrojování teroristických skupin. Odkaz žalobkyně na obdobné případy, kdy licence vydána byla, není relevantní, neboť ministerstvo vnitra vždy posuzuje všechny jednotlivosti konkrétního případu, a to primárně na základě zhodnocení informací bezpečnostního charakteru získaných od Policie České republiky a zpravodajských služeb.

[21] Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného přiměřeně reagovalo na rozkladové námitky žalobkyně (včetně té, týkající se trestního stíhání pana M. R. st., v jejímž nevypořádání spatřoval městský soud nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí), a proto nemůže být (z důvodů uváděných městským soudem) považováno za nepřezkoumatelné. K tomu Nejvyšší správní soud též upozorňuje, že i námitka nesprávně zjištěného skutkového stavu, na němž je založeno závazné stanovisko,

pokračování

je svojí povahou námitkou směřující proti obsahu závazného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 4 správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017, a její vypořádání příslušelo v daném případě ministru vnitra.

[22] Městský soud postupoval nesprávně i v tom, že podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí bez jednání také proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo vyžaduje rozsáhlé či zásadní doplnění, zejména ohledně trestního stíhání bývalého jednatele žalobkyně. K trestnímu stíhání M. R. st. sice žalobkyně navrhla jako důkaz usnesení Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 26. 7. 2017, kterým byla zamítnuta stížnost státní zástupkyně proti postoupení věci a ukončení trestního stíhání, ovšem učinila tak až v žalobě. Dané usnesení tak nebylo obsaženo ve správním spisu a městský soud z něj tudíž nemohl vycházet, aniž by jej provedl při jednání jako důkaz (§ 77 odst. 1 s. ř. s.). Nejedná se totiž o skutečnost obecně známou, ani o skutečnost známou soudu z úřední činnosti.

[23] Ohledně výtky městského soudu, že potvrzující závazné stanovisko trpí vadou, neboť odkazuje na závazné stanovisko vydané ve věci jiné žádosti žalobkyně, Nejvyšší správní soud uvádí, že žalobkyně podala v průběhu roku 2016 vícero žádostí o vydání licence, k nimž Ministerstvo vnitra vydalo nesouhlasná stanoviska s naprosto identickým obsahem. Žalobkyně následně podala pouze jeden rozklad proti více rozhodnutí stěžovatele (v blanketním rozkladu ze dne 13. 1. 2017 označila šest rozhodnutí stěžovatele, v následném doplnění rozkladu ze dne 22. 2. 2017 označila 12 rozhodnutí stěžovatele). Ministr průmyslu a obchodu poté v rámci rozkladového řízení požádal ministra vnitra o potvrzení či změnu závazných stanovisek vztahujících se ke všem 12 rozhodnutím napadených žalobcem (šest z nich bylo následně napadeno žalobou vymezenou v bodě [14] tohoto rozsudku), což v návaznosti na podání jediného (souhrnného) rozkladu učinil jediným přípisem ze dne 19. 5. 2017, č. j. MPO 20527/17/10200/01000. Na tuto žádost odpověděl ministr vnitra taktéž jediným přípisem ze dne 1. 9. 2017, č. j. MV-87296-3/SO-2017, v němž potvrdil závazné stanovisko ministerstva vnitra ze dne 30. 9. 2016, č. j. MV-123494-3/OBP-2016. Uvedené závazné stanovisko se sice netýkalo přímo nyní projednávané věci, avšak za popsanych okolností, kdy se jednalo o společné úkony v řízeních s identickými okolnostmi a účastníky, lze zmíněnou vadu považovat za zjevnou chybu v psaní, která nemohla ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Kasační stížnost je důvodná, Nejvyšší správní soud proto rozsudek městského soudu zrušil a věc mu v souladu s § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení. Městský soud je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku a v souladu s ním věcně vypořádá jednotlivé námitky uplatněné v žalobě. Skutečnost, že napadené rozhodnutí nebylo shledáno nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů tak, jak bylo uvedeno v napadeném rozsudku, totiž ještě neznamená, že ostatní žalobní námitky jsou nedůvodné a napadené rozhodnutí z hlediska zákona ob stojí.

[25] V novém řízení rozhodne městský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2022

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu